

Ми всі з Гамірного

Мене звати Ліса. Я дівчинка — зрештою, це видно з мого імені. Мені сім років, скоро буде вісім. Часом мама каже:

— Ти велика мамина доня, то й витреш сьогодні тарілки.

Ласе та Буссе, буває, кажуть:

— Із такими пущьвірінками в індіанців ми не граємося.

Тож мені невтямки: велика я все-таки чи мала? Коли одні вважають людину великою, а другі малою, то, виходить, людина до міри доросла.

Ласе та Буссе — мої брати. Ласе дев'ять років, а Буссе — вісім. Ласе дуже спритний і може бігати швидше за мене. А ми з Буссе бігаємо однаково. Іноді, коли Ласе і Буссе не хочуть зі мною бавитися, Ласе хапає мене в міцні обійми, а Буссе тимчасом трохи виривається вперед і випереджає. А потім Ласе пускає мене і легко наздоганяє Буссе.

У мене немає сестри, а шкода. Бо хлопці дуже капосні.

Ми мешкаємо в садибі, що зветься Середня. Це тому, що вона міститься між двох інших. Ті інші називаються Північна й Південна. Усі три садиби стоять в один ряд.

Насправді вони дещо не такі, як на моєму малюнку, та це тому, що я не вмію добре малювати. У Південній садибі живе хлопець на ім'я Улле. У нього немає ні братів, ні сестер, але він бавиться з Лассе та Буссе. Йому вісім років, і він також швидко бігає.

У Північній садибі живуть дівчата. Дві дівчинки. На превелике щастя, не хлопці. Їх звати Брітта й Анна. Брітті дев'ять років, Анні — стільки само,

як мені. Я щиро їх обох люблю. Може, Анну трішки дужче.

Однак у нас на хуторі, що зветься Гамірний, дітей небагато. Хутірець дуже маленький, тут усього три садиби: Північна, Середня й Південна. І всього шестеро дітей: Лассе, Буссе, я, Улле, Брітта й Анна.

стати інженером хитромудрих винаходів. Я про те нічого не знаю, та Лассе каже, що то прекрасна професія, і він повинен для того вміти обмотувати ви-микачі цупким папером.

Буссе хотів стати вождем індіанців. Принаймні він досі так завжди казав. А недавнечко я почула, що він хотів би водити локомотиви, тож, очевидно, передумав.

Я не знаю, ким насправді хочу стати. Либонь, мамою, бо дуже люблю малих дітей. Поки що я — мама семи ляльок. Але скоро вже буду завелика бавитися ляльками. Ох, як не хочеться дорослішати!

Найкращу мою ляльку звати Белла. У неї блакитні очі та русяві кучері. Вона лежить у ліжечку для ляльок на рожевій білизні, яку пошила мама. Якось, коли я зайшла до кімнати і хотіла взяти Беллу на руки, то побачила в неї вуса й борідку. Їх намалювали їй Лассе та Буссе шматком вуглини. Я рада, що більше не живу в їхній кімнаті.

Коли виглянути з кімнати Лассе та Буссе надвір, можна побачити, що робиться в кімнаті Улле. Він також живе у мансарді. А Середня і Південна садиби лежать дуже близько одна до одної. Тато каже, що вони мовби підпихають одна одну. На його думку, між садибами мала би бути трохи більша відстань. Але Лассе, Буссе і Улле так не вважають. Їм подобається так, як є.

Між Середньою і Південною садибами тягнеться огорожа, а в тій огорожі росте велике дерево. Тато каже, що то липа. І та липа сягає гіллям від вікна Лассе та Буссе аж до вікна Улле. Коли Лассе й Буссе кортить поспілкуватися з Улле, то вони залазять одне до одного просто через липу. Так виходить на-